

PHENOMENAL FINALE

ALFONSO SCARANO, **CONDUCTOR**
LANA TROTOVŠEK, **VIOLIN**

19 AUGUST 2022, 7:00 PM

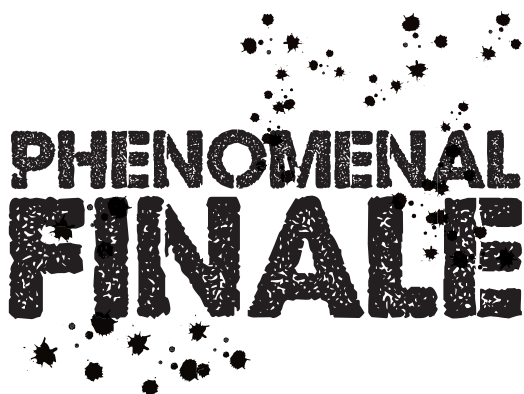
20 AUGUST 2022, 4:00 PM

PRINCE MAHIDOL HALL

LIFE IS GOOD
AT THE NEW
AMARI PATTAYA

Bright, blissful
and beachside.
Say hello to your
next great escape.

PHENOMENAL
FINALE

The text "PHENOMENAL FINALE" is rendered in a bold, black, distressed font. The letters are thick and blocky, with a grainy, textured appearance. The word "PHENOMENAL" is on the top line, and "FINALE" is on the bottom line. The text is surrounded by a dynamic arrangement of black ink splatters and starburst shapes of varying sizes, creating a sense of movement and excitement. The background is plain white.

Thailand Philharmonic Orchestra

Alfonso Scarano

Chief Conductor

Lana Trotovšek

Violin

19 August 2022 / 7.00 p.m. / Prince Mahidol Hall

20 August 2022 / 4.00 p.m. / Prince Mahidol Hall

Phenomenal Finale

Phenomenon (9')

Narong Prangcharoen
(b. 1973)

Violin Concerto No. 2 in D minor,
Op. 22 (22')

Henryk Wieniawski
(1835-1880)

Allegro moderato

Romance

Allegro con fuoco - Allegro moderato (à la zingara)

INTERMISSION

Symphonic Dances
from West Side Story (24')

Leonard Bernstein
(1918-1990)

Prologue

Somewhere

Scherzo

Mambo

Cha-Cha

Meeting Scene
Cool Fugue
Rumble
Finale

An American in Paris (16')

George Gershwin
(1898-1937)
arr. Campbell-Watson

Alfonso Scarano
Chief Conductor

2021/2022 marks Alfonso Scarano's fifth season as Chief Conductor of the Thailand Philharmonic Orchestra after having served as Guest Conductor for six consecutive seasons since 2011/2012. His previous positions include Chief Conductor of the Severočeská Filharmonie Teplice (2013-2018), Principal Guest Conductor of the Virtuosi di Praga (2000-2010) and Music Director and Conductor of the Toscana Opera Festival in Italy (2006-2008).

Alfonso Scarano was the winner of the 1993 Bottega International Conducting Competition in Treviso, winner of the 1997 Franco Capuana European Community Conducting Competition in Rome, second prize (first and third not assigned) at 2005 Luigi Mancinelli International Conducting Competition in Orvieto and recipient of 2003 Young European Conductors scholarship for Daniele Gatti biennial conducting course at Scuola di Musica in Fiesole in Italy.

In addition to his position in Bangkok, Alfonso Scarano regularly conducts worldwide orchestras included the Jerusalem Symphony Orchestra in Israel, Orquestra Sinfonica de Porto Alegre in Brazil, The New Russia State Symphony Orchestra in Moscow Tchaikovsky Hall, IDSO Istanbul State Symphony Orchestra in Turkey, Daejeon Philharmonic Orchestra in South Korea, Savaria Symphony Orchestra in Hungary, Kiev National Radio Television Symphony Orchestra, Orchestra del Teatro Regio di Parma in Italy, Helsingborg Symphony Orchestra in Sweden and Prague Philharmonia in tour with Mischa Maisky.

Alfonso Scarano has conducted the mainstays of operatic repertoire including Nabucco, La Traviata, Rigoletto, Tosca, La Bohème, Madama Butterfly, Carmen, Don Pasquale, La Sonnambula, Pagliacci, Cavalleria Rusticana, Il Barbiere di Siviglia, Gianni Schicchi and Gluck's opera Le Cinesi in theatres such as Politeama Greco in Lecce, Teatro Sperimentale in Spoleto, Teatro Civico in Vercelli, Teatro Comunale in Treviso, Pompei Festival, Anfiteatro Romano di Ostia Antica in Roma, Teatro Nuovo Giovanni da Udine, Stagione Lirica in San Gimignano, Friedrichshafen Theater, Freiburg Theater, Roman Amphitheater in Plovdiv and Prince Mahidol Hall in Bangkok.

A supporter of the contemporary music, he has conducted several works (some in first world performance) by Aharon Harlap, Gerhard Kaufmann, Narong Prangcharoen, Piyawat Louilapprasert, Simon Laks, Paolo Ugoletti, Roberto Di Marino, Renato Dionisi, Ede Terényi, Fredrik Osterling, Colin Riley and many others.

Besides the classic ballets (Swan Lake, Don Quixote and Raymonda), Alfonso Scarano has concentrated its attention on the historical twentieth century repertoire conducting La Giara by Alfredo Casella, Romeo and Juliet by Prokofiev and Apollon Musagete by Stravinsky. The international dance gala conducted at Mittelfest 2009, 2010 and 2011 was enthusiastically reviewed by the press. He has collaborated with the greatest dancers of the world and particularly with étoiles from Wiener Staatsoper, Ljubljana Ballet, Hamburg Ballet, American Ballet Theatre, New York City Ballet, Ballet du Capitole de Toulouse, Ballet de l'Opéra de Paris and Birmingham Royal Ballet. In 2011 he has conducted the first performance of the ballet "The Death and the Maiden" by Schubert in the version for orchestra by Gustav Mahler, new creation of the Balletto di Roma.

His discography includes recordings for Tactus (first world recording of the Suite for organ and orchestra by Respighi), Lupulus (works of Verdi, Puccini, Donizetti with Virtuosi di Praga), Triart (Menschheit op.28 by Erwin Schulhoff and Mahler's Kindertotenlieder) as well as several Thai music CD recorded with Thailand Philharmonic Orchestra.

Alfonso Scarano was born in Italy and he is graduated summa cum laude in Conducting (Conservatorio Umberto Giordano in Foggia), Opera Conducting (Accademia Musicale Pescarese) as well as in Choral Conducting (Conservatorio Niccolò Piccinni in Bari) and Trumpet (Conservatorio Tito Schipa in Lecce).

Lana Trotojšek
Violin

Violinist Lana Trotovsšek has captivated audiences with her “true feel of live intuitive performance” (The Strad) and for bringing “freshness, depth and insight” to her interpretations. Washington Post has described her as “Radiant” and praised her “clean, refined tone with musical sense of phrasing and impeccable intonation.”

Since her debut with the Mariinsky Theatre Orchestra under Valery Gergiev in 2012, Lana Trotovsšek appeared with some of the world’s finest orchestras. In 2014 she toured with the Moscow Soloists and Yuri Bashmet and in 2016 she performed Prokofiev’s Violin Concerto No.1 with the London Symphony Orchestra under Gianandrea Noseda. Her highlights in 2019 include Tchaikovsky violin concerto with the Royal Philharmonic Orchestra under Rafael Payare, Mendelssohn violin concerto with the RTS Symphony Orchestra in the Shanghai Oriental Arts Centre and an evening recital at the Wigmore Hall. Over the past few years Lana has collaborated with Tan Dun and Orchestra Teatro Verdi, the Shanghai and Slovenian Philharmonic, as well as Uros Lajovic and the Sarajevo Philharmonic Orchestra, the RTV Slovenia under George Pehlivanian, the Kalamazoo Symphony Orchestra, and the Chamber Orchestra of Philadelphia, where she was described as “an emerging voice to watch” by Philadelphia Inquirer. In 2016/17 Lana performed double violin concertos with Sergey Krylov and the Lithuanian Chamber Orchestra on a number of occasions including the Al Bustan Festival in Lebanon in 2018. In summer 2017 she was touring with John Malkovich and I Solisti Aquilani, performing Bach’s A minor violin concerto in festivals Emilia Romagna, Ljubljana, and Mittelfest.

Trotovsšek has performed at some of the most prestigious venues, including Wigmore Hall, Vienna’s Konzerthaus, Teatro la Fenice in Venice, Amsterdam’s Concertgebouw and Muziekgebouw in Eindhoven. Her talent has taken her beyond Europe to perform in China, Japan, the UAE, Canada, the USA.

She has also been featured as an artist at renowned international

festivals including Rheingau, Aix en Provence, Shanghai International Arts Festival, Festival Internacional de Santander, Dubrovnik, Bad Kissingen, St Magnus International and Aldeburgh.

Trotošek was born in Ljubljana, Slovenia, to a family of musicians. At the age of four she began playing the violin under the guidance of Majda Jamsek. When she was 17 years old her talent was recognized by Ruggiero Ricci who mentored her at the Academy Mozarteum in Salzburg. During this period, she continued her studies at the Academy of Music, University of Ljubljana with Volodja Balzalorsky and Primoz Novsak. In 2005, her passion and skill were rewarded with the Prešeren Award, the highest university award for arts in Slovenia, following her performance of the Khachaturian Violin Concerto with the Slovenian Philharmonic Orchestra under George Pehlivanian.

Between 2006 and 2011 she was a member of the Greenwich Piano Trio with cellist Stjepan Hauser and pianist Yoko Misumi. They won the Solti Foundation Award, The Tunnell Trust Award and other first prizes in chamber music competitions across Europe. They were guided by the Beaux Arts Trio cellist Bernard Greenhouse and pianist Menahem Pressler as well as Stephen Kovachevich.

Trotošek continued her studies at Trinity College of Music with Vasko Vassilev, Boris Brovtsyn, and Rivka Golani, and at the Royal College of Music with Itzhak Rashkovsky, winning many prizes. Between 2011 and 2013 she was the first violinist of the Badke String Quartet, winners of the Melbourne International Chamber Music Competition.

Lana Trotošek lives in London and is a violin Professor at the Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance. She maintains close ties to her home country where she performs regularly and is a visiting Professor at the Academy of Music in Ljubljana. She plays a 1750 Pietro Antonio dalla Costa violin.

Program Notes

Phenomenon

บทเพลง Phenomenon ได้รับแรงบันดาลใจจากปรากฏการณ์ธรรมชาติที่ลึกลับและน่าพิศวง อย่างเช่นปรากฏการณ์แสงเหนือ ปรากฏการณ์ดาวตก และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปรากฏการณ์บั้งไฟพญานาค ปรากฏการณ์นี้เป็นปรากฏการณ์พิเศษที่เกิดขึ้นช่วงวันออกพรรษาของทุกปี บริเวณแม่น้ำโขง ที่กินพื้นที่ไปกว่า ๒๐ กิโลเมตร ในอำเภอพนมพิสัย จังหวัดหนองคาย

บทเพลง Phenomenon บรรยายถึงบรรยากาศและความตื่นเต้นของปรากฏการณ์ทางธรรมชาตินี้ บทเพลงเริ่มต้นด้วยความวุ่นวายของ ผู้คนที่เดินทางไปยังแม่น้ำโขงเพื่อชมบั้งไฟพญานาค หลังจากนั้นมีการบรรยายถึงบั้งไฟที่ปรากฏอยู่ใต้แม่น้ำ ลอยขึ้นจากน้ำสู่ท้องฟ้า แล้วหายไปโดยไม่ตกลงสู่พื้นดังเช่นบั้งไฟปกติ มีตำนานเล่าขานกันว่า พญานาคได้แสดงบั้งไฟนี้เพื่อเฉลิมฉลองที่พระพุทธเจ้าเสด็จกลับสู่โลกหลังจากการเสด็จขึ้นไปโปรดพระมารดาที่สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ บทเพลงนี้เต็มไปด้วยพลังที่เปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของการเฉลิมฉลอง ความศรัทธาอันแรงกล้าของพญานาคที่มีต่อพระพุทธเจ้า และผู้คนที่เดินทางไปชมบั้งไฟพญานาค ผมมักจะหลงใหลในพลังของความมืดและความสว่างของแสงที่อยู่ภายใต้ความมืด และพยายามที่จะถ่ายทอดพลังเหล่านั้นออกมาในบทเพลง บทเพลง Phenomenon นี้ยังเป็นการทดลองการใช้เสียงที่อยู่ภายในเสียงอื่นๆ และการใช้โน้ตที่เคลื่อนที่ภายในโน้ตที่ค้างไว้ ลักษณะภายนอกของดนตรีถือเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่ง ระยะห่างระหว่างเครื่องดนตรีและความดังเบา (crescendo และ diminuendo) ถือเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยสร้างบรรยากาศและคุณภาพของเสียง (timbre) การเปิดเผยรายละเอียดไปมากกว่านี้จะทำให้บทเพลงนี้ดูไม่ “ลึกลับและน่าพิศวง”

บทแปลภาษาไทย โดย ดร.สกากรัง สายบุญมี

เฮ็นริก เวียนเนียฟสกี

(ค.ศ. ๑๘๓๕-๑๘๘๐)

ไวโอลินคอนแชร์โต หมายเลข ๒ ในบันโดเสียงดีไมเนอร์
ผลงานลำดับที่ ๒๒

เฮ็นริก เวียนเนียฟสกี จัดเป็นศิลปินเดี่ยวเครื่องดนตรีฝีมือเยี่ยมที่สามารถประพันธ์บทเพลงที่ไวใช้สำหรับแสดงเดี่ยววอดฝีมือด้วยตนเองได้ การเป็นได้ทั้งศิลปินเดี่ยวและนักแต่งเพลงเป็นความสามารถที่สืบทอดมานับแต่ยุคบาโรกในศตวรรษที่ ๑๗ เวียนเนียฟสกียังเป็นบุคคลที่คู่ควรกับคำว่า “ตำนาน” ในหลาย ๆ ประการ เขาเป็นหนึ่งในเด็กอัจฉริยะที่ได้ผ่านเข้าศึกษาในสถาบันดนตรีชั้นนำระดับโลกที่กรุงปารีส (Paris Conservatoire) ตั้งแต่อายุได้เพียง ๙ ขวบ จบการศึกษาในวัยเพียง ๑๓ ปี และก็เริ่มวิถีชีวิตในอาชีพศิลปินเดี่ยวไวโอลินที่มีชื่อเสียงขจรขยายไปทั่วยุโรป ในวัย ๒๕ ปี เขาได้รับเชิญจากอันโตน รูบินสไตน์ (Anton Rubinstein) ให้ไปเยือนเมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก (St. Petersburg) ซึ่งเขาได้ใช้เวลาพำนักรอยู่ ๑๒ ปี ในตำแหน่งศาสตราจารย์ไวโอลินประจำสถาบันดนตรีแห่งเมืองนี้ และออกแสดงดนตรีอย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งยังมีโอกาสออกไปตระเวนแสดงคอนเสิร์ตในสหรัฐอเมริกาพร้อมกับอันโตน รูบินสไตน์ ในรายการแสดงกว่า ๒๐๐ รายการ

เขาเป็นหนึ่งในตำนานฝีมือไวโอลินระดับชั้นเทพ ที่หลายคนยอมรับว่ายิ่งใหญ่ในระดับเป็นผู้สืบทอดตำนานไวโอลินอย่างนิคโคโล ปากานินี (Niccolò Paganini) เขามีชื่อเสียงในด้านเทคนิคการใช้มือซ้ายที่นำทั้งแต่ว่ากันว่าเทคนิคการใช้คันชักในมือขวานั้นมีลักษณะแปลกประหลาด

พิสดาร ผิดแบบแผนที่ไม่น่าจะเป็นแบบอย่างได้ และที่เหนือไปกว่านั้นก็คือ เขาเป็นนักไวโอลินในศตวรรษที่ ๑๙ ที่ประสบความสำเร็จอย่างสูงในการใช้เทคนิคการสั่นไหวของกระแสเสียง (ที่เรียกว่า Vibrato) ซึ่งในขณะนั้นยังไม่ได้รับการยอมรับในการเล่นไวโอลินดังเช่นทุกวันนี้ จนศิลปินเดี่ยวไวโอลินอย่างฟรีตซ์ ไครซ์เลอร์ (Fritz Kreisler) กล่าวว่า “เขาได้เป็นผู้นำพาเทคนิค Vibrato สู่การยอมรับในวงกว้าง ในระดับสูงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน”

ในบทบาทของนักประพันธ์ดนตรีนั้น เวียนเนียฟสกีมีผลงานการประพันธ์ดนตรีไม่มากนัก และก็เป็นบทเพลงเดี่ยวไวโอลินที่เขาเขียนขึ้นเพื่อไว้อาลัยบรรเลงเดี่ยวवादฝีมือตนเองในการแสดงคอนเสิร์ตต่าง ๆ มีบทเพลงไวโอลินคอนแชร์โต ๓ บท (ซึ่งหมายเลข ๓ สูญหายไป) และบทเพลงไวโอลินคอนแชร์โต หมายเลข ๒ ที่ท่านจะได้ฟังกันในวันนี้ ก็เป็นหมายเลขที่ได้รับความนิยมอย่างสูงและจัดอยู่ในคลังวรรณกรรมไวโอลินคอนแชร์โตมาตรฐาน ที่ศิลปินเดี่ยวไวโอลินและผู้รักดนตรีทั่วโลกให้ความสนใจกันอยู่เสมอมา

บทเพลงได้รับการนำออกแสดงรอบปฐมทัศน์ในวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ค.ศ. ๑๘๖๒ ที่เมืองเซนต์ปีเตอส์เบิร์ก โดยมีอันโตน รูบินสไตน์ เป็นวาทยกร ได้ตีพิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. ๑๘๗๐ พร้อมคำจารึกอุทิศให้แก่สหยากรที่เป็นตำนานศิลปินเดี่ยวไวโอลินชาวสเปน “ปาโบล เดอ ซาราซาเต” (Pablo de Sarasate)

บทเพลงแบ่งออกเป็น ๓ ท่อน ดังนี้

ท่อนแรก : Allegro moderato (เร็ว พอประมาณ)

วอร์เคสตราเปิดการนำเสนอแนวทำนองหลัก (Exposition) ขึ้นมาก่อน แนวทำนองแรกมีลักษณะลึกลับ เร้าร้อน กระวนกระวาย อยู่ในบันไดเสียงหลักคือดีไมเนอร์ ในอีกจิตใจเดียวแนวทำนองรองก็ตามมาในบันไดเสียงเอฟเมเจอร์ที่โล่งกระจ่างขึ้นบ้าง (นำเสนอโดยแตรซอร์นและกลุ่มเครื่องลมไม้) แนวทำนองแรกและแนวทำนองรองนำเสนอสลับกันไป-มา จนนำไปสู่พลังความดังอันก้องกังวานโดยกลุ่มเครื่องลมทองเหลือง จากนั้นแนวบรรเลงเดี่ยวไวโอลินจึงบรรเลงสอดเข้ามาในลักษณะลีลาอ่อนหวานแบบเพลงร้อง แนวบรรเลงเดี่ยวไวโอลินและ

วงออร์เคสตราร่วมกันนำเสนอแนวทำนองทั้งสองในลักษณะขยายและ
สร้างพัฒนาการพลิกแพลงไปอย่างยืดยาว โดยในท่อนนี้ เวียนเนียฟสกี
ไม่สร้างส่วนย้อนกลับ (Recapitulation) ของบทเพลงตามแบบฉันทลักษณ์
โซนาตา (Sonata) มาตรฐานทั่วไป บทเพลงต่อเนื่องเข้าสู่ท่อนที่สอง
โดยไม่มีการหยุดพักระหว่างท่อน

**ท่อนที่สอง : Romance, Andante non troppo (ช้าแต่ไม่มาก
นัก ในอารมณ์อ่อนหวานแบบโรมานซ์)**

เลโอโพลด์ อวเออร์ (Leopold Auer) ปรมาจารย์ไวโอลินคน
สำคัญแห่งสำนักรัสเซีย กล่าวถึงความงามในท่อนชิ้นนี้เอาไว้ว่า “นี่คือ
เพลงร้องในวิถีทางที่ทำให้พวกเราลืมเครื่องดนตรีไปเลย” แนวทำนอง
หลักอยู่ในบันไดเสียงบีแฟลตเมเจอร์ ในอัตราจังหวะ 12/8 ซึ่งนำไปสู่
ช่วงสูงสุดในพลักรามณ์ตอนกลางท่อน บทเพลงในท่อนนี้เลื่อนไหลเข้า
สู่ท่อนสุดท้ายโดยไม่มีการหยุดพักระหว่างท่อนเช่นเดียวกัน

**ท่อนสุดท้าย : Allegro con fuoco - Allegro moderato (a
la Zingara) (เร็วและร้อนแรงประดุจเปลวไฟ - ตามมาด้วยจังหวะ
เร็วปานกลางในลีลาแบบดนตรียิปซี)**

เปิดการบรรเลงในลีลาอันร้อนแรงขึ้นมาด้วยการบรรเลงอันรวดเร็ว
อวดฝีมือแบบกึ่งคาเด็นซา (Cadenza) นำเข้าสู่แนวทำนองหลักของท่อน
นี้ที่ร้อนแรงแบบดนตรียิปซียังการี เอ็นริค เวียนเนียฟสกี สร้างเอกภาพ
ให้แก่บทเพลงนี้ด้วยการหีบยกแนวทำนองรองจากท่อนแรกมาใช้เป็น
แนวทำนองแทรก (Episode) ในท่อนสุดท้ายนี้ และสร้างแนวทำนอง
แทรกอีกทำนองหนึ่งขึ้นมาในลีลาแบบเพลงเดินรำโปโลเนซ (Polonaise)
เพื่อสร้างสีสันอันหลากหลายในฉันทลักษณ์รอนโด (Rondo) ที่มีชีวิตชีวา

เลโอนาร์ด เบิร์นสไตน์

(ค.ศ. ๑๙๑๘-๑๙๙๐)

ซิมโฟนิคแดนซ์ จากละครเพลงเรื่องเวสต์ไซด์ สตอรี

เลโอนาร์ด เบิร์นสไตน์ เป็น “มนุษย์ดนตรี” ในความหมายที่น่าศึกษาเรียนรู้และเป็นแบบอย่างในระดับปรากฏการณ์แห่งศตวรรษที่ ๒๐ เขาเป็นพลเมืองอเมริกันโดยกำเนิด เกิดและเติบโตในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) เบิร์นสไตน์เป็นทุก ๆ ความหมายของ “มนุษย์ดนตรี” ไม่ว่าจะเป็น นักประพันธ์ดนตรี ผู้อำนวยการเพลง ศิลปินเดี่ยวเปียโน ครู อีกทั้งสื่อสารมวลชนผู้บรรยายให้ความรู้ทางดนตรีแก่เยาวชนและผู้สนใจดนตรีทั่ว ๆ ไป ซึ่งเขาประสบความสำเร็จในระดับสูงสุดในทุก ๆ บทบาททางดนตรี

ละครเพลงเรื่อง “เวสต์ไซด์ สตอรี” (West Side Story) มีที่มาที่ย้อนกลับไปในปี ค.ศ. ๑๙๔๔ เมื่อเบิร์นสไตน์และสหายศิลปินอย่างเจอร์มโรบบินส์ (Jerome Robbins) นักประดิษฐ์ท่าเต้น และอาเธอร์ ลอเรนส์ (Arthur Laurents) นักเขียนบทละคร ได้มาร่วมกันครุ่นคิด-สนทนาหาทางนำเอาวรรณกรรมบทละครอมตะเรื่องโรมิโอและจูเลียต (Romeo and Juliet) ของวิลเลียม เชกสเปียร์ (William Shakespeare) กลับมาเล่าใหม่ ดีความใหม่ ในบริบทและฉากแห่งความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในมหานครนิวยอร์กในช่วงเวลานั้น เบิร์นสไตน์ได้เคยย้อนรำลึกความหลังว่า “ในนิวยอร์ก มีพวกชาวเปอร์โตริโก (Puerto Rico) อาศัยอยู่มากมาย และในตอนนั้นตามหน้าหนังสือพิมพ์ก็เต็มไปด้วยข่าวเหตุการณ์รุนแรง ความขัดแย้งในหมู่แก๊งอันธพาลวัยรุ่น” เหตุการณ์ความขัดแย้งเกิดขึ้น

ในหมู่คนต่าง ๆ ในสังคมนิวยอร์ก

โครงการนี้ของเบิร์นสไตน์และสหายใช้เวลาานพอควรในการตกผลึกแรกเริ่มเดิมทีจะตั้งเค้าโครงเรื่องในชื่อ “East Side Story” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับคู่รักที่ไม่สมหวังระหว่างสาวชาวยิวกับหนุ่มชาวคาทอลิกที่อาศัยอยู่ทางแถบตะวันออกเฉียงใต้ของนิวยอร์ก แต่ต่อมาก็เปลี่ยนแปลงเพื่อให้สอดคล้องกับเหตุการณ์ที่กำลังคุกรุ่นอยู่ในขณะนั้นให้มากขึ้น นั่นคือเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างแก๊งวัยรุ่นอันธพาลต่าง ๆ (มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า ดนตรีในละครเพลงเรื่องนี้มีความสอดคล้องและพัฒนาการที่ควบคู่ไปกับอุปรากรเรื่อง Candide ที่เบิร์นสไตน์กำลังประพันธ์อยู่ในขณะนั้น) เบิร์นสไตน์ใช้เวลาในการประพันธ์ละครเพลงเรื่องนี้ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๕ จนถึงช่วงฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๕๗ ละครเพลง “West Side Story” นำออกแสดงรอบปฐมทัศน์ในวันที่ ๑๙ สิงหาคม ค.ศ. ๑๙๕๗ ณ กรุงวอชิงตัน และได้รับการนำออกแสดงอีกถึง ๗๓๒ ครั้งที่โรงละครบรอดเวย์ (Broadway) ในระยะเวลาเพียง ๒ ปี อีกทั้งยังได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี ค.ศ. ๑๙๖๑

ในราวต้นปี ค.ศ. ๑๙๖๑ เบิร์นสไตน์ได้ปรับปรุงแก้ไขสกออร์ดดนตรีและคัดเลือกบทเพลง ๙ เพลงมารวมกันในลักษณะเพลงชุดเต้นรำที่เขาเรียกมันว่า ซิมโฟนิคแดนซ์ (Symphonic Dances) โดยมีแรงบันดาลใจโครงการนี้มาจากการจัดคอนเสิร์ตเพื่อหารายได้สมทบกองทุนเพื่อผู้เกษียณอายุแห่งวงนิวยอร์กฟีลฮาร์โมนิก ที่จัดงานนี้ขึ้นในคืนก่อนวันเทศกาลแห่งความรัก งานนี้ยังได้แสดงออกถึงความรักความผูกพันระหว่างเบิร์นสไตน์กับวงนิวยอร์กฟีลฮาร์โมนิก และยังเป็นเสมือนการแสดงความยินดีที่เบิร์นสไตน์ยอมรับต่อสัญญาในการเป็นวาทยกรให้แก่วงดนตรีนี้ต่อไปอีก ๓ ปี ในการทำให้บทเพลงชุดนี้มีประสิทธิภาพเหมาะสมยิ่งขึ้น ผู้ช่วยงานดนตรีสองคนของเขา คือ ซิด รามิน (Sid Ramin) และเออร์วิน คอสทาล (Irwin Costal) ผู้ที่ช่วยกันเรียบเรียงดนตรีละครเพลงเพื่อไปใช้ประกอบในฉบับภาพยนตร์ ได้เสนอแนะให้เบิร์นสไตน์เรียงลำดับบทเพลงใหม่ โดยไม่ต้องเรียงตามลำดับเรื่องราวในละครเพลง แต่ให้เรียงลำดับใหม่ตามความต่อเนื่องแห่งเนื้อหาดนตรีในตัวเอง ซึ่งในบทเพลงชุดนี้จะมีบทเพลงยอดเยี่ยมในเรื่องแค่ Somewhere และ Maria เท่านั้น โดยไม่มีบทเพลงยอดเยี่ยมอื่น ๆ อาทิ America, One Hand-One Heart, I Feel Pretty และ Tonight รวมอยู่ด้วย บทเพลงชุดเต้นรำ (Symphonic Dances) นี้ นำออกแสดงรอบปฐมทัศน์ ณ คาร์เนกีฮอลล์ (Carnegie Hall) ในคืน

วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๖๑ บรรเลงโดยวงนิวยอร์กฟิลฮาร์โมนิก
อำนวยการโดย ลูคัส ฟอส (Lukas Foss) โดยใช้ชื่อรายการว่า “A
Valentine for Leonard Bernstein” ซึ่งเป็นรายการพิเศษหารายได้
เข้ากองทุนผู้เกษียณอายุของวงดนตรีนี้เอง

บทเพลงได้รับการเรียบเรียงลำดับใหม่เป็นชุด ๙ บทเพลง ดังนี้

Prologue (Allegro moderato = เร็วปานกลาง) : ความเป็น
ปฏิปักษ์ที่ทวีคูณยิ่งขึ้น ระหว่างแก๊งวัยรุ่น แก๊งชาคส์ (Sharks) และ
แก๊งเจตส์ (Jets)

Somewhere (Adagio = ช้า) : บัลเลตในฝัน สองแก๊งผสาน
มิตรไมตรีกัน

Scherzo (Vivace e leggiero = เร็วมากอย่างบางเบา-อ่อนโยน) :
ในความฝันเดียวกันนั้น พวกเขาแยกจากกันออกไปสู่นอกกำแพงเมือง
และพบกับดินแดนอันกว้างใหญ่ ขอบฟ้าอันกว้างไกล อากาศสดชื่น และ
แสงแดดอันเจิดจ้า

Mambo (Presto = เร็วมาก) : กลับมาสู่โลกแห่งความจริงอีกครั้ง
เมื่อสองแก๊งมาเต้นรำประชันกันอย่างร้อนแรง

Cha-Cha (Andantino con grazia = ช้าอย่างสง่างาม) : คู่รัก
อันเคราะห์ร้ายไม่สมหวัง (โทนีและมาเรีย) ได้มาพบหน้ากันเป็นครั้งแรก
และได้เต้นรำด้วยกัน

Meeting Scene (Meno mosso = ค่อนช้า) : ดนตรีประกอบการ
สนทนากันครั้งแรกของทั้งคู่

Cool Fugue (Allegretto = เร็วปานกลาง) : การเต้นรำอัน
งดงาม ซึ่งแก๊งเจตส์ได้พยายามควบคุมอารมณ์ ความเกลียดชัง

Rumble (Molto allegro = เร็วมาก) : บรรยากาศแห่งการ
ปะทะกัน เมื่อหัวหน้าแก๊งทั้งสองถูกสังหาร

Finale (Adagio = ช้า) : ดนตรีแห่งความรักที่ชวนให้รำลึกไปถึง
บรรยากาศแห่งความฝันที่สองแก๊งมิตรไมตรีกันในบทเพลง Somewhere

จอร์จ เกิร์ชวิน

(ค.ศ. ๑๘๙๘-๑๙๓๗)

แอน อเมริกัน อิน ปารีส

บทเพลง “แอน อเมริกัน อิน ปารีส” ของจอร์จ เกิร์ชวิน นี้ คือหนึ่งในตัวอย่างแห่งความสำเร็จของการผสมผสานศิลปะดนตรีระหว่างดนตรีแจ๊สและดนตรีคลาสสิกของเขา และนี่ยังอาจจะเป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของผลงานดนตรีที่ชาวอเมริกันกำลังแสวงหาอัตลักษณ์บางอย่างในศิลปะดนตรีของตัวเองอีกด้วย บทเพลงนี้จัดอยู่ในงานประเภทซิมโฟนิคโพเอ็ม (Symphonic Poem) หรือดนตรีพรรณนาเล่าเรื่องราวเหตุการณ์อะไรบางอย่าง ซึ่งในกรณีนี้คือการเล่าเรื่องราวการไปท่องเที่ยวกรุงปารีสของตัวเอง อันละม้ายคล้ายคลึงกับแนวคิดบทเพลงเชิงพรรณนาอื่น ๆ ที่เคยมีมาก่อน เช่น การไปเยือนอิตาลีของเมนเดลโซห์น (Felix Mendelssohn) ในซิมโฟนี หมายเลข ๔ (Italian) หรือการเล่าเรื่องราวชีวิตตัวเองในบทเพลง A Hero's Life ของริคาร์ด ชเตราสส์ (Richard Strauss)

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าเกิร์ชวินเป็นผู้ที่ยกระดับดนตรีสมัยนิยม (Popular Music) ด้วยการใช้องค์ความรู้และทฤษฎีตะวันตกสากลขั้นสูงเข้าไปประยุกต์ใช้ ถือเป็นการทำให้ดนตรีสมัยนิยมเป็นผลงานที่สูงด้วยเนื้อหาและชั้นเชิงทางดนตรี ส่วนในด้านดนตรีคลาสสิก เขาก็นำเอารูปแบบดนตรีสมัยนิยมและดนตรีแจ๊สบางอย่างเข้าไปผสมผสานเพื่อสร้างดนตรีคลาสสิกในรูปแบบใหม่ขึ้นมา มิตรภาพและความสัมพันธ์ระหว่างเขาและมัวริซ ราเวล (Maurice Ravel) เป็นเรื่องที่น่าสนใจ เขาได้รับแรง

บันดาลใจอันแรงกล้าจากมัวริช ราเวล และเคยขอร้องที่จะฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของราเวล แต่ก็ได้รับการปฏิเสธแบบน่าชื่นใจและตรงไปตรงมาว่า “ทำไมคุณจะต้องมาเป็นราเวลชั้นรอง ในเมื่อคุณเองก็สามารถเป็นเกิร์ชวินชั้นหนึ่งได้” ปรีมาจารย์ดนตรีสุภาพสตรีชาวฝรั่งเศสอีกผู้หนึ่งคือนาเดีย บูลองแซร์ (Nadia Boulanger) ก็เคยปฏิเสธที่จะรับเกิร์ชวินเป็นศิษย์หลังบททดสอบ “ฉันจะสอนอะไรในสิ่งที่เธอยังไม่มีในตัวเองพร้อมสรรพได้อีกเล่า?” มิตรภาพระหว่างเขาและราเวลนี้เองยังได้นำมาซึ่งบทเพลง “แอน อเมริกัน อิน ปารีส” บทเพลงนี้อีกด้วย

จอร์จ เกิร์ชวิน ไปเยือนกรุงปารีสครั้งแรกในฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๒๓ มันคือปรากฏการณ์ในแบบที่ศิลปินผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายประสบพบมาคล้าย ๆ กัน นั่นคือความตื่นตาตื่นใจและพลังแห่งการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ ๆ เกิร์ชวินก็เช่นเดียวกัน เขาเกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนดนตรีพรรณนาในแนวคิดที่ใช้ตัวเองเป็นผู้เล่าเรื่องราวความน่าตื่นตาตื่นใจของกรุงปารีสผ่านเสียงดนตรีในแบบซิมโฟนิคโพเอ็ม แต่ด้วยในขณะนั้นเขายังมีผลงานดนตรีที่ประพันธ์ค้างคาไว้อีกมากมาย ทั้งแรปโซดี อิน บลู (Rhapsody in Blue) และเปียโนคอนแชร์โต อีกทั้งละครเวทีชวนหัวอีก ๘ เรื่อง ทำให้เขาต้องพักเรื่องนี้ไว้ก่อน เกิร์ชวินเชิญราเวลให้ไปเยือนอเมริกาในเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๒๔ ซึ่งได้จุดประกายให้เกิร์ชวินอยากกลับไปเรียนดนตรีเพิ่มเติมในฝรั่งเศสอีกครั้ง (กับนาเดีย บูลองแซร์ แต่ถูกปฏิเสธ) และเขาก็ได้กลับไปเยือนกรุงปารีสเป็นครั้งที่สอง ซึ่งในครั้งนี้นเองที่เขาได้โอกาสใช้เวลาอย่างจริงจังในการประพันธ์ “แอน อเมริกัน อิน ปารีส” จนเป็นผลสำเร็จ เขามีอารมณ์ซุกซนถึงกับซื้อแตรลมรถแท็กซี่กลับจากกรุงปารีสติดมือกลับไปอเมริกา เพื่อใช้ในการบรรเลงบทเพลงนี้ มันคือสัญลักษณ์แห่งความจ้อกแจ้กจอบแจและความวุ่นวายในกรุงปารีส บทเพลงได้รับการนำออกแสดงรอบปฐมทัศน์ในวันที่ ๑๓ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๒๔ ณ สังกัดสถาน คาร์เนกีฮอลล์ (Carnegie Hall) บรรเลงโดยวงนิวยอร์กฟีลฮาร์โมนิก อำนวยเพลงโดย วอลเตอร์ แดมรอส (Walter Damrosch)

บทเพลงมีโครงสร้างแบ่งออกเป็น ๓ ส่วน เปิดการบรรเลงขึ้นมาด้วยความดนตรีหลักในลักษณะของการเดินเตร็ดเตร่แบบสบายใจ (Walking Theme) เสียงแตรรถยนต์ที่ดังขึ้นเป็นจังหวะคอยแทรกอยู่ใจความดนตรีที่สองนำเสนอโดยปี่คลาริเน็ต ใจความดนตรีทั้งสองและดนตรีส่วนอื่น ๆ ผสมผสาน สนทนากันอย่างมีชีวิตชีวา ในท่อนนี้บรรยาย

ภาพการเดินทางสำรวจเมืองอย่างตื่นเต้น ดนตรีถอนลงเปลี่ยนเป็นจังหวะช้าเข้าสู่ส่วนที่สองอันยืดยาว ใจความดนตรีในส่วนแรกยังคงติดตามเข้ามา เสียงบรรเลงเดี่ยวไวโอลินอันเข้ายวนนำเข้าสู่แนวทำนองอันสำคัญในลักษณะเพลงบลูส์ (Blues) อันยืดยาว รวากับบรรยากาศแห่งความคิดถึงบ้านอย่างหนัก และแล้วก็เปลี่ยนเข้าสู่จังหวะเร็ว วุ่นวาย สลับกับทำนองเพลงบลูส์แห่งความคิดถึงบ้าน ในตอนท้ายดนตรีเปลี่ยนเป็นจังหวะเร็วรีนเริงด้วยกลุ่มเครื่องลมทองเหลือง เนื้อหาแนวทำนองในส่วนแรกย้อนกลับมาปิดท้ายอย่างสั้นกระชับ ความวุ่นวาย อีกทีก็ เร่งเร้า และท้ายสุดใจความดนตรีบลูส์ก็ป่าวประกาศแทรกขึ้นมาในตอนจบ แต่ครั้งนี้ฟังดูว่าเป็นเสียงแห่งความปิติสุขมากกว่าที่จะคิดถึงบ้านหรือละห้อยหาใด ๆ อีกต่อไป

คำบรรยายบทเพลงภาษาไทย โดย บวรพงศ์ ศุภโสภณ

Narong Prangcharoen

Phenomenon

Phenomenon was inspired by mysterious and unexplainable natural phenomena, such as the Aurora Borealis, the Bolides, and, especially, the Naga Fireballs. The Naga Fireball is an extraordinary phenomenon occurs annually at the end of Buddhist Lent in the area of the Mekong River stretching over 20 kilometers between Pak-Ngeum district and Phenophisai district in Nong Khai province, Thailand. Phenomenon expresses the atmosphere and sensation of such natural phenomenon. The piece starts with the chaotic texture of people traveling to Mekong River to observe the Naga Fireballs. After that, it describes the fire balls appearing at the bottom of the river, rising above the water, floating into the sky, and then disappearing without falling back to the earth as the normal fireballs. The legend describes that Nagas performed the fireballs to celebrate the Lord Buddha as he returned to the earth from the second heaven where he traveled to perform a sermon for his mother. This piece is full of energy to represent both the celebration and the strong faith of Nagas to the Lord Buddha and the people who traveled to observe the Naga Fireballs. I am frequently fascinated by the forces of darkness and brightness, of light in in the dark, and I try to convey all of these energies. Phenomenon is also an experiment in sounds within other sounds, and in the use of moving notes within sustained notes. The surface of the music is critical, and the distance between the instruments and dynamics (crescendo and diminuendo) are the main factors that create atmosphere and timbre. More explanation than this would betray "the mysterious and the unexplained."

Program note written by Dr. Narong Prangcharoen, 2004

Henryk Wieniawski

Violin Concerto No. 2 in D Minor, Op. 22

The most celebrated member of a talented musical family, the Polish violinist and composer Henryk Wieniawski (1835-1880) was renowned for a style of violin playing that Boris Schwarz has described as "a combination of French schooling and Slavonic temperament". While Wieniawski's technique was superlative, his performances were also famous for their emotional qualities. According to fellow violin virtuoso Fritz Kreisler, Wieniawski's motto was "il faut risquer" (you have to risk). Wieniawski also influenced a great number of later violinists through his method of bowing, which was quite unconventional for its time. Schwarz notes that Wieniawski held his right elbow rather high and pressed the bow with his index finger above the second joint, stiffening his arm to produce what would become known as his "devil's staccato", a virtuosic effect created by playing many staccato notes on a single string. Sometimes called the "Russian bow grip" because it was adopted by many Russian violinists, this technique can actually be traced to Wieniawski.

Settling in St. Petersburg from 1860-1872, Wieniawski's Russian years contributed greatly to his artistic development, not just as a violinist but also as a composer. Composed in 1862, during his stay in Russia, the Violin Concerto No. 2 in D Minor is widely regarded as Wieniawski's finest work. This concerto was premiered in St. Petersburg in November 1862 under the direction of Anton Rubinstein and was later published in 1879 with the inscription "to my dear friend Pablo de Sarasate" (the legendary Spanish violin virtuoso). Written in a standard three-movement form, Wieniawski's Violin Concerto No. 2 balances lush lyricism with technical fireworks. The concerto begins with a restless, yet lyrical theme first presented by a solo horn and then embellished by the solo violin. In addition to the aforementioned innovative bowing techniques, the first movement also includes a great deal of technical demands on the solo violinist, including chromatic

glissandos, double stops in many different intervals, and artificial harmonics (which are produced by stopping the string with the first or second finger, and then slightly pressing the string with the fourth finger to create sounds that are up to two octaves above the originally placed note). The Russian composer Cesar Cui, normally a rather harsh critic, wrote upon hearing the premiere of the piece that "I still haven't recovered from the impact of that first Allegro". At the conclusion of the first movement, the music continues without pause into the second movement: Romance. This movement features a lilting melody that, while written in the key of B-flat major, prominently projects the note G-flat, thus lending a melancholy element to an otherwise lush atmosphere. A solo cadenza marked *Allegro con fuoco* then leads to the rousing final movement. This finale notably borrows elements of Gypsy-style violin playing, bringing the concerto to an exciting conclusion.

Leonard Bernstein

Symphonic Dances from *West Side Story*

The lives of few twentieth-century musicians could rival that of Leonard Bernstein (1918-1990). As a performer, conductor, composer of concert and stage works, and as a music educator who recognized the power of television, Bernstein was a uniquely talented and versatile musician who became a popular phenomenon through his engaging personality. Born to Russian-Jewish immigrants just outside Boston, Bernstein made such rapid progress as a young musician (especially on the piano) that he made his parents proud and concerned in equal measure. His father, Samuel, marveled at his musical talents, but initially objected to his son pursuing music as a career; he would later remark, "How could I know my son was going to grow up to be Leonard Bernstein?" During his studies at Harvard and the Curtis Institute, Bernstein would meet such legendary musical figures as Serge Koussevitzky and Aaron Copland; the former would become Bernstein's role model as a conductor while the latter would become a lifelong friend and – through informal lessons – his most important mentor for composition. Bernstein's rise to

fame began on November 14, 1943, when he substituted at the last moment for an ill Bruno Walter on a New York Philharmonic concert that was broadcast nationally. He then became a national icon when in 1958 he was appointed the youngest-ever director of the New York Philharmonic (and its first American-born music director). It would not be exaggeration to say that Bernstein revolutionized not only the New York Philharmonic but also American orchestras in general: the New York Philharmonic's audience tripled during his tenure, became a year-round ensemble, added new concert series (Bernstein felt strongly that concert programs "should be built not singly but in series, cycles, blocks ... a festival of a particular composer, or a particular time or a particular movement"), and developed a consistent television presence. Bernstein's televised "Young People's Concerts" became American cultural icons and his broadcasts directed more at adult audiences were equally successful due to his uncanny ability to present complex musical ideas in an entertaining and engaging – as well as educational – way. As a composer, Bernstein is best remembered for his dramatic works such as *West Side Story* and *Candide*. Late in life, Bernstein would remark that his greatest regret was that he had composed so little. He lived a tremendously full life, however, pursuing a great variety of interests both in music and outside of music, leaving an indelible legacy upon the musical – and cultural – landscape of America and on the world as a whole.

West Side Story (1957) was originally a Broadway musical in which Bernstein created a uniquely appealing combination of Latin rhythms, jazz influences, and melodic lyricism, brought together by a symphonic approach to composition in which unity is created by the recurrence and development of prominent musical ideas. In 1960, Bernstein revisited his scores to *West Side Story* and extracted a set of what he called "Symphonic Dances".

Jack Gottlieb, Bernstein's assistant at the New York Philharmonic from 1958 to 1966, notes that "Bernstein had speculated much earlier that a genuine, indigenous form of American musical theater would eventually arise out of what has been known as

musical comedy... in *West Side Story*, this theory began to be implemented. Elements from the European and American musical stage traditions were fused into an original art form that is neither opera nor musical comedy". Gottlieb further notes that Bernstein's reasoning for calling the version heard in this concert a set of Symphonic Dances was that "the dance music, even in its original format, is symphonically conceived. ... This is music on its own terms, music that does not have to depend upon presupposed knowledge of the unfolding events on stage". Nevertheless, the music does correspond with the stage actions, and the Symphonic Dances are divided into nine parts (played without breaks), portraying the drama as follows: 1) *Prologue* – the rivalry between two teenage gangs; 2) *Somewhere* – the gangs are united in a dream; 3) *Scherzo* – in the same dream, the gangs break out of the city walls; 4) *Mambo* – a dance competition between the gangs; 5) *Cha-cha* – the dance of the star-crossed lovers Tony and Maria; 6) *Meeting Scene* – Tony and Maria's first words to each other; 7) *Cool Fugue* – one gang reins in their hostility through dance; 8) *Rumble* – the gangs battle and their respective leaders are killed; 9) *Finale* – Maria leads a procession, recalling "Somewhere".

George Gershwin
(arr. Campbell-Watson)
An American in Paris

The combination of popular and critical success that George Gershwin (1898-1937) achieved during his all-too-brief career was matched by few other composers in the twentieth century. Writing music that integrated jazz and classical styles, he was a rare composer who attained not only critical praise but also commercial success during his own lifetime. Born in Brooklyn, New York to two Russian immigrants, Gershwin actually had little exposure to music in his early childhood (his parents only bought their first piano in 1910). Although he started late, he immediately showed a great aptitude for music. While he became deservedly famous for his instrumental music, Gershwin gained

just as much fame as a songwriter (along with his brother Ira, who wrote most of the lyrics for his songs). George Gershwin was a gifted performing pianist, and many of his compositions are written for – or at least include – the piano. His works infuse the rhythmic vitality and melodic/harmonic inflections of jazz into classical idioms, a model that became common among later American composers but was extremely novel in Gershwin's time. In the late 1920s, Gershwin visited Europe and expressed interest in studying composition with the celebrated French composer Maurice Ravel. Ravel, however, worried that if Gershwin became his student, he would "lose that great melodic spontaneity and write bad Ravel". This was not a show of disrespect toward his younger American colleague; on the contrary, Ravel recognized that Gershwin had already fashioned a uniquely personal and innovative style. Tragically, Gershwin began to experience bouts of dizziness in early 1937, lapsed into a coma in July and died a few days later of an apparent brain tumor at the young age of 38. It is fascinating to wonder what he would have accomplished had he lived longer. In any case, Gershwin passed away at the peak of his popularity and in a short lifetime left a legacy that influenced many musicians of successive generations.

Though already recognized as a gifted songwriter, the earliest source of Gershwin's wider fame came in 1924, when he performed his *Rhapsody in Blue* for piano and orchestra in a highly publicized concert. Richard Crawford notes that as Gershwin's popularity soared in the wake of composing *Rhapsody in Blue*, one of his most remarkable accomplishments was that he managed to broaden his musical activities and interests without sacrificing his popularity. One of the fruits of Gershwin's broadening musical purview was his 1928 orchestral work *An American in Paris*. Gershwin described the piece by saying that it portrays "the impressions of an American visitor in Paris as he strolls about the city, listens to the various street noises, and absorbs the French atmosphere". The American visitor is described as first feeling homesick, but becomes energized by the city sounds of Paris. In order to vividly depict these French city elements, Gershwin included celesta, saxophones, and

taxi horns in his orchestration of this piece. In the 1940s, Frank Campbell-Watson published a revised version of the piece which simplified the orchestration, and this became the standard performing edition for many years. Musicologists and editors have recently revisited the piece, however, and have begun to restore Gershwin's original orchestration as well as reintegrating some musical material that the conductor Walter Damrosch had cut prior to the 1928 premiere. Gershwin insisted that *An American in Paris* is most successful in performance when played with high energy at a crisp tempo, remarking that "It's a humorous piece, nothing solemn about it. It's not intended to draw tears. If it pleases symphony audiences as a light, jolly piece, a series of impressions musically expressed, it succeeds".

Program notes written by Dr. Kyle Fyr

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นวงดนตรีที่ดำเนินงานอย่างมืออาชีพ ซึ่งได้ก้าวเข้ามามีบทบาททางด้านดนตรีคลาสสิกในสังคมไทย โดยมุ่งเน้นที่จะพัฒนาศักยภาพของนักดนตรี เผยแพร่และยกระดับดนตรีคลาสสิกของไทยให้สามารถเข้าสู่ระดับนานาชาติได้ วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยเป็นวงดนตรีอาชีพที่ได้รับเสียงชื่นชมและความประทับใจจากความมุ่งมั่นในการแสดงบทเพลงคลาสสิกชิ้นเอกสำหรับวงออร์เคสตรา ในขณะเดียวกันก็นำเสนอบทเพลงไทยเดิมที่เรียบเรียงขึ้นเพื่อบรรเลงด้วยวงออร์เคสตรา รวมทั้งการแสดงบทเพลงที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่จากนักประพันธ์เพลงชาวไทย

วงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยแสดงประจำอยู่ที่หอแสดงดนตรีมหิดลสิทธาคาร (Prince Mahidol Hall) มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา เป็นหอแสดงดนตรีชั้นนำที่รองรับผู้ฟังได้ถึง ๒,๐๐๐ ที่นั่ง ล้อมรอบด้วยพื้นที่สีเขียว มีประติมากรรมตั้งอยู่ในสวนที่เงียบสงบ ห่างไกลจากความวุ่นวายของตัวเมือง ซึ่งวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้จัดการแสดงคอนเสิร์ตภายในหอแสดงแห่งนี้มากกว่า ๖๐ ครั้งต่อปี และยังได้แสดงคอนเสิร์ตพิเศษนอกสถานที่ในกรุงเทพมหานครอย่างสม่ำเสมอ

การเดินทางไปแสดงในระดับนานาชาติของวงดุริยางค์ฟิลฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย เกิดขึ้นครั้งแรกในเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อสมาคมวงดุริยางค์แห่งประเทศไทยญี่ปุ่น (Japanese Association of Orchestras) ได้เชิญให้เข้าร่วมแสดงในงานเทศกาลวงออร์เคสตราแห่งเอเชีย (Asian

Orchestra Festival) จัดขึ้นที่ศูนย์แสดงคอนเสิร์ตโตเกียวโอเปร่าซิตี (Tokyo Opera City Concert Hall) หลังจากนั้น วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยก็ยังคงปรากฏตัวในเวทีนานาชาติ ด้วยการแสดงดนตรีที่ประเทศญี่ปุ่น นิวซีแลนด์ ลาว พม่า และล่าสุดที่ประเทศมาเลเซีย

วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้มีโอกาสแสดงดนตรีต่อหน้าบุคคลสำคัญทั้งของไทยและระดับโลกหลายครั้ง การแสดงในวันที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นการแสดงครั้งสำคัญที่วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง คือการได้รับเกียรติสูงสุดในการแสดงดนตรีต่อหน้าพระพักตร์พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร และสมเด็จพระกนิษฐาธิราชเจ้า กรมสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ณ หอประชุมราชแพทยาลัย คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล โรงพยาบาลศิริราช ในงาน “ศิริราชคอนเสิร์ต เทิดไท้องค์อัครศิลปิน” โดยการแสดงครั้งนี้ วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้ัญเชิญบทเพลงพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร มาบรรเลง เพื่อแสดงถึงพระอัจฉริยภาพทางดนตรี

วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยได้มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงานและคุณภาพจนกลายเป็นวงดนตรีระดับอาชีพวงแรกในประเทศไทย ๑๒ ฤดูกาลแรกภายใต้การควบคุมของวาทยกรเกียรติคุณ กุดนี เอ. อีมีลสัน (Gudni A. Emilsson) ได้ยกระดับวงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยให้กลายเป็นวงที่เป็นที่รู้จักกันในระดับนานาชาติดังเช่นทุกวันนี้ และในฤดูกาลที่ ๑๓ อัลฟอนโซ สการาโน (Alfonso Scarano) เข้ารับตำแหน่งวาทยกรหลักประจำวงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทย ซึ่งยังคงยืนหยัดสร้างพื้นฐานที่มั่นคง พร้อมทั้งจะสานต่อความเชื่อมั่น และส่งเสริมคุณภาพความเป็นมืออาชีพของวงต่อไป

สำหรับฤดูกาล ๒๕๖๔-๒๕๖๕ วงดุริยางค์ฟิลาฮาร์โมนิกแห่งประเทศไทยมุ่งมั่นที่จะขยายขอบเขตการแสดงออกไป มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นวงดนตรีที่เข้าถึงผู้ฟังในทุกระดับและมีส่วนร่วมต่อสังคม ส่งมอบดนตรีในรูปแบบวงออร์เคสตราหลากหลายแนว เพื่อความสำเร็จสูงสุดในการสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณภาพระดับนานาชาติ

Thailand Philharmonic Orchestra

Since its founding in 2005 the Thailand Philharmonic Orchestra has been a significant force in Bangkok's musical and cultural scenes, always pushing forward to elevate the awareness of orchestral music in Thai society and earning recognition for Thailand in the world's classical-music circles. The orchestra has become well known for its devotion to performing the orchestral masterworks as well as promoting Thai traditional music in orchestral form, and commissioning groundbreaking new works from Thai composers.

The Thailand Philharmonic Orchestra makes its performing home at the stunning 2000-seat Prince Mahidol Hall on the campus of Mahidol University in Salaya. The hall is situated in lush green surroundings, away from the bustle of the city, where concertgoers can enjoy the quiet gardens and sculptures of the campus. The orchestra performs over sixty concerts a year in this hall, and regularly performs special-event concerts in other locations throughout Bangkok.

The orchestra's first international appearance occurred in October 2009 when the Japanese Association of Orchestras extended the invitation to perform at the Asian Orchestra Festival in the Tokyo Opera City Concert Hall. The Thailand Philharmonic Orchestra has continued to maintain an international presence with concerts in Japan, New Zealand, Laos, Myanmar, and most recently Malaysia.

The Thailand Philharmonic Orchestra is honored to have performed for several important Thai and international dignitaries. Most notably, on 29 September 2010, the Thailand Philharmonic Orchestra had the distinct honor to give a command performance for His Majesty King Bhumibol Adulyadej The Great and Her Royal Highness Princess Maha Chakri Sirindhorn at the Rajapattayalai Auditorium at Siriraj Hospital. In the concert Thailand Philharmonic Orchestra paid tribute to His Majesty's considerable musical talent.

Over its first fourteen seasons the Thailand Philharmonic Orchestra has matured into a full-time symphony orchestra, the first of its kind in Thailand. The orchestra has been guided primarily by its Founding Chief Conductor, Gudni A. Emilsson. Maestro Emilsson nurtured the orchestra for its first twelve seasons, shaping it into the internationally-recognized ensemble it is today. In its thirteenth season Maestro Alfonso Scarano accepted the post of Chief Conductor and continues to build on the orchestra's strong foundation and traditions.

For its 2021-2022 season the Thailand Phil looks forward to further expanding its scope. It aims to be an orchestra in touch with its audience and engaged with its community, offering orchestral music of many varieties at the highest level.

Board of Directors

Chairperson

Khunying Patama Leeswadtrakul

Board Members

Prof. Banchong Mahaisavariya

Dr. Boon Vanasin

Dr. Charles Henn

M.R. Chatu Mongol Sonakul

Dr. Disaphol Chansiri

Ms. Duangkamol Pechlert

Mr. Kittiratt Na-Ranong

Mr. Kreingkrai Kanjanapokin

Mr. Narit Sektheera

Dr. Narong Prangcharoen

Prof. Piyamitr Sritara

Prof. Dr. Pornchai Matangkasombut

Mr. Thapana Sirivadhanabhakdi

Ms. Yaovane Nirandara

ไวโอลิน 1st

มหกิจ เลิศชีวานันท์

(รักษาการแทนหัวหน้าวง)

สรวิวัฒน์ วาทะวัฒน์

(รักษาการแทนรองหัวหน้าวง)

วิศนี วงศ์วิรุฬห์

อนันตสิทธิ์ นามาม

ชนสรณ์ จันทระเปารยะ

อัศรพล พงศาเสาวภาคย์

ชญญา เจริญสุข

ชนิษฐา จ่ายเจริญ

พัทธพล จิรสุทธิสาร

อริกา นิมิตรทรัพย์

กร รุ่งเรืองชัย

ณัฐวัฒน์ เลื่อนตามผล

เมธาณี ธวัชผ่องศรี ⁺

ภาคศักดิ์ เขาวนฤทธิ ⁺

ไวโอลิน 2nd

อิงกา คอซา ^{*}

อิทธิพัทธ์ พิศาลไชยพล ⁺

กานต์ธิดา แสงสว่าง

ปราณชนก ตั้งทวิวิวัฒน์

ขจีพรรณ แจ่มจรัส

ธัญสินี ฐิติภาสกุล

พิชานิกา อารีราษฎร์

อธิยุต พิพัฒน์กุลสวัสดิ์

พชรพล เตชะธนะชัย

ณภัทรติภา ปรีชานนท์

วรุบล จงครอง

ภัทรภร เต๋นเกศินีลา ⁺

ไวโอลา

ไอบีก อะเซอร์มาตอฟ ^{*}

ดาเนียล คีสเลอร์ ⁺

กฤต สุภาพพานิช

นวัตศิษฎ์ กาญจนะชัย

ธัชพล สรรพาวัตร

สุรชน เลิศลบ

เสฏฐวุฒิ วงศ์ยงศิลป์

จัดสัน ไตรทริค

จันทรเจ้า นิพนยะ ⁺

กฤตบุญ ดอกเตย ⁺

เชลโล

มาร์ชิน ซาเวลสกี ^{*}

จูริส ลาคูติส ⁺

กัญริกา คำณพัฒน์

สาหร่าย อาษา

สมรธยา วาทะวัฒน์

นิชาภา นิลแก้ว

โจนัส ซีบิล่า

อูร์ซูลา คอปคอฟสกา

ดับเบิลเบส

เว่ย เหว่ย ^{*}

คุณากร สวัสดิ์ชูโต ⁺

รัชพล คัมภีรานนท์

ฤทธิรัฐ สีนุเทพรัตน์

วัชรพงศ์ สุภัทรชัยวงศ์

ระพีพัฒน์ พงษ์ทรัพย์

แพรววนิดสิดา นิศะนันท์

ลี ฟาน

ฟิคโคโล

วิจิต ธีระวงศ์วิวัฒน์

ฟลูต

ยู จิน จุง ^{*}

อีโรชิ มะซึชิม่า ⁺

โอโบ

คูเปอร์ ไรท์ ^{*}

สมชาย ทองบุญ ⁺

อิงลิช ฮอ른

ปรัชญา เขื่อนาค

คลาริเน็ต

ฮันเนโลเร เฟอเมียร์ *
ณพวีร์ อารีย์
สุขสันต์ รัตนะผล

เบสคลาริเน็ต

เกรซกอร์ช เกรซกี †

บาสซูน

คริสโตเฟอร์ เซวาร์บ *
กิตติมา โมสิย์ †
ธนาคร ชีรสุนทรวัฒน์

อัลโต แซกโซโฟน

สุพัฒน์ หาญพัฒนชัย

เทเนอร์ แซกโซโฟน

เมธาวุฒิ พิมพ์ปะตัง

บาร์โตน แซกโซโฟน

กิตติคุณ จันทรเกษ

ฮอว์น

ธนภัค พูนพล *
ธนเดช ธนศิริโชติ †
ดาเรน รอบบิ้นส์
จุฑา จุฬาวไลวงศ์

ทรัมเป็ต

สุรสีห์ ชานกสกุล *
โจเซฟ โบว์แมน †
อลงกรณ์ เหล่าสายเชื้อ

ทรอมโบน

ไมเคิล โรบินสัน จูเนียร์ *
สุทธิพงษ์ ไม่นายกิจ †

เบสทรอมโบน

ธนภูมิ ศรีวิเศษ

ทูบา

กิตติ เสวตกิตติกุล

ทิมปานี

วรรณภา ญาณวุฒิ *

เพอร์คัสชัน

ธนสิทธิ์ ศิริพานิชวัฒนา *
อนุสรณ์ ปราบหนองบัว †
ชินบุตร แก้วโกมินทร์
คุณนิธิ โบจรัส †

ฮาร์ป

พรรษา สุนทรรัตนรักษ์

เปียโน

ภาคติยอร์ อัลลาเบอร์กานอฟ

* หัวหน้าเครื่อง

† รองหัวหน้าเครื่อง

‡ นักศึกษาฝึกหัดมหาวิทยาลัยมหิดล

First Violins

Mahakit Leardcheewanan

(Acting Concertmaster)

Sreewan Wathawathana

(Acting Assistant Concertmaster)

Visanee Vongvirulh

Anantasit Na-ngam

Chanasorn Chantarapaoraya

Akarapol Pongsarsauwaphak

Chanya Charoensook

Chanitta Jaicharoen

Pattapol Jirasuttisarn

Aviga Nimitsup

Korn Roongruangchai

Nattawat Luantampol

Maythane Thawatpongsri †

Bhakasak Jaowanaridhi †

Second Violins

Inga Causa *

Ittipat Pisalchaiyapol †

Kantida Sangsawang

Pranchanok Tangtaweewipat

Khajeepaan Jangjamras

Tansinee Rujipasakul

Pichanika Areeras

Atiyut Pipatkulsawat

Pacharapol Techatanachai

Naphatipa Preechanon

Warubon Chongtrong

Pattaraporn Denkesineelam †

Violas

Aibek Ashirmatov *

Daniel Keasler †

Krit Supabpanich

Nawattasit Kanjanajai

Tachapol Sanphawat

Surachon Lerdlop

Settawut Wongyongsil

Judson Deitrich

Janjao Nipbhaya †

Krittaboon Doktoey †

Cellos

Marcin Szawelski *

Juris Lakutis †

Guntiga Comenaphatt

Sarai Arsa

Smatya Wathawathana

Nichapa Nilkaew

Jhonas Sibila

Urszula Kopijkowska

Double Basses

Wei Wei *

Khunakorn Svasti-xuto †

Rachapol Khumpiranond

Rutawat Sintutepparat

Watcharapong Supattarachaiyawong

Rapeepatana Phongsob

Prawwanitsita Neesanant

Li Fan

Piccolo

Vichit Teerawongwiwat

Flutes

Yu Jin Jung *

Hiroshi Matsushima †

Oboes

Cooper Wright *

Somchai Tongboon †

English Horn

Pratchaya Khemnark

Clarinets

Hannelore Vermeir *

Noppavee Aree

Sooksan Ratanapol

Bass Clarinet

Grzegorz Grzeszczyk †

Bassoons

Christopher Schaub *

Kittima Molee †

Tanakan Theerasuntornvat

Alto Saxophone

Supat Hanpatanachai

Tenor Saxophone

Methawut Pimphapatang

Baritone Saxophone

Kittikun Jungate

Horns

Thanapak Poonpol *

Thanadech Thanahirunchot †

Daren Robbins

Chuta Chulavalaivong

Trumpets

Surasi Chanoksakul *

Joseph Bowman †

Alongkorn Laosaichuea

Trombones

Michael Robinson Jr *

Suttipong Mainaikij †

Bass Trombone

Thanapoom Sriwiset

Tuba

Kitti Sawetkittikul

Timpani

Wannapha Yannavut *

Percussion

Tanasit Siripanichwattana *

Anusorn Prabnongbua †

Chinnabut Kaewkomin

Koonniti Bojarus †

Harp

Pansa Soontornrattanak

Piano

Bakhtiyor Allaberganov

* Principal

† Associate Principal

‡ Mahidol Student Intern

ผู้อำนวยการดนตรี
ณรงค์ ปรากฏเจริญ

หัวหน้าวาทกกร
อัลฟอนโซ สการาโน

ผู้ช่วยผู้อำนวยการดนตรี
ธนพล เศตะพราหมณ์

วาทกกรประจำ
ภมรพรรณ โกมลภมร

ดุริยิกวีประจำวง
ณรงค์ ปรากฏเจริญ

ผู้จัดการทั่วไป
นพดล ธีรธราดล

ผู้จัดการวงดุริยางค์
ดาเรน รอบบินส์

งานบริหารทั่วไปวงออร์เคสตรา
ปาจรีย์ พวงเดช
ณัชชา ไกรเวด

งานปฏิบัติการวงออร์เคสตรา
ภากร บัวทอง

บรรณารักษ์
เชียวยี เทอ
วีระพงษ์ กระสินธุ์

เวที
ภากร บัวทอง
วีระพงษ์ กระสินธุ์

นักวิจัย
ไคล์ เพียร์
บวรพงศ์ ศุภโสภณ
รัฐนัย บำเพ็ญอยู่

กองบรรณาธิการ
ธนพล เศตะพราหมณ์
โจเซฟ โบว์แมน
ธัญญวรรณ รัตนภพ

ออกแบบสิ่งพิมพ์
จรรณ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังหอม
ปริญภัทร์ สิปปกรณ์

งานประชาสัมพันธ์
ปิยะพงศ์ เอกรังสี

งานถ่ายภาพนิ่ง
คณินิจ ทองใบอ่อน
ปริญภัทร์ สิปปกรณ์

งานถ่ายภาพเคลื่อนไหว
อรรถวิทย์ สิทธิรักษ์

ดูแลเว็บไซต์
ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง

Music Director

Narong Prangcharoen

Chief Conductor

Alfonso Scarano

Assistant Music Director

Thanapol Setabrahmana

Resident Conductor

Pamornpan Komolpamorn

Composer in Residence

Narong Prangcharoen

General Manager

Nopadol Tirataradol

Orchestra Manager

Daren Robbins

Orchestra Administration

Pacharee Phuangdej
Natcha Kraiwed

Orchestra Operations

Pakorn Buathong

Librarians

Xiaoyi He
Veerapong Grasin

Stage Managers

Pakorn Buathong
Veerapong Grasin

Researchers

Kyle Fyr
Borwonpong Supasopon
Rattanaï Bampenyau

Editorial Committee

Thanapol Setabrahmana
Joseph Bowman
Thunyawan Rattanapong

Graphic Designers

Jaroon Kakandee
Noraseth Ranghom
Preeyapat Sippakorn

Public Relation

Piyapong Ekrangsi

Photographers

Kanuengnit Thongbaion
Preeyapat Sippakorn

Video Content Creator

Attawit Sittirak

Webmaster

Pornthip Saipantong

รองคณบดีฝ่ายการจัดการหอแสดงดนตรี
และอาจารย์ใหญ่เตรียมอุดมดนตรี
ริชาร์ด ราล์ฟ

ผู้จัดการสถานที่จัดแสดง (หอแสดงดนตรี)
จิตติยา เนาวเพ็ญ

ผู้จัดการสถานที่จัดแสดง (มหิตลสิทธาคาร)
ปฐาพันธ์ หนูแก้ว

ผู้จัดการฝ่ายเทคนิค
ชยุตม์ เจษฎาวรานนท์

รองผู้จัดการฝ่ายเทคนิค
สรพล อัครกาญจน์กิจ

ผู้จัดการฝ่ายวิศวกรรม
วรพจน์ ปัญจมานนท์

หัวหน้างานระบบภาพ แสง และเวที
จักรยศนันท์ เดี่ยวตระกูล

หัวหน้างานระบบเสียง
กฤตนันท์ วิจิตรกุล

งานกำกับเวที
วิภา สละวาสี
ชุตินพงศ์ ยองประยูร

หัวหน้างานเจ้าหน้าที่
พรสวรรค์ มัจฉิม

ผู้ช่วยงานเจ้าหน้าที่
ศิริรัตน์ แสนเกิด

บริหารงาน
อุทุมพร สุดสวสดี
ศรียิตรา ปินตบแต่ง

เจ้าหน้าที่งานระบบเสียง
ขวัญพล เมืองหมุด
นวกร นวนพรัตน์สกุล

เจ้าหน้าที่งานระบบดิจิทัล
อภิวัฒน์ เศรษฐจารุรักษ์

เจ้าหน้าที่งานระบบภาพ
แสง และเวที

ธีรพงษ์ เกียรติกมลชัย
อภิรักษ์ พักภู
ปรีดี ตันสุวรรณ
ศิริพร ศรีเพ็ญแก้ว
อรรถพร ประกอบเพชร
วัชรระ วิชัยดิษฐ์

เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิศวกรรม

จิรศักดิ์ ทับทิมหอม
บัณฑิต โอษคลัง
วสันต์ รัตนนิธาน

ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่หอประชุมมหิตลสิทธาคารและหอแสดงดนตรี หากท่านมี
ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสถานที่จัดงาน กรุณาแจ้งมาที่ mshall@mahidol.ac.th หรือ
ติดต่อรองคณบดีฝ่ายการจัดการหอแสดงดนตรีและอาจารย์ใหญ่เตรียมอุดมดนตรี
richard.ral@mahidol.ac.th

College of Music
Mahidol University

**Assoc. Dean for
Venue Management and
Principal, Pre-College**

Richard Ralphs

MACM Manager

Jittiya Naovapen

Prince Mahidol Hall Manager

Pratapun Nookaew

Technical Manager

Chayut Jessadavaranon

Deputy Technical Manager

Sorapol Assawakarnjanakit

Engineering Manager

Vorapoj Panjamanon

**Head of Visual, Lighting,
and Stage Technology**

Chakrayossanant Tiewtrakool

Head of Sound

Krittanan Vijitgool

Stage Management

Wanlapa Salawasri
Chutipong Yongprayoon

Head of Box Office

Pornsawan Mudchim

Assistant Box office

Sirirat Seankeot

Administration

Uthumporn Sudsawasdi
Sriwittra Pintobtang

Sound Technician

Khwanpol Muangmud
Nawakorn Nawanopparatsakun

Sound and Digital Signage

Apiwat Setthajarurak

**Visual, Lighting, and
Stage Technology Team**

Teerapong Keatkamonchai
Apirak Fakphu
Predee Thunsuwan
Siriporn Sripenkeaw
Uthaporn Prakobpech
Watchara Wichaidit

Engineering Team

Jirasak Tubtimhom
Bundit Osaklung
Wasan Rattananitan

The Venue Management Team welcomes you to Prince Mahidol Hall and MACM. If you have any suggestions or comments regarding your visit to our venue today please send your feedback to mshall@mahidol.ac.th or to Assoc. Dean for Venue Management and Principal, Pre-College, richard.ral@mahidol.ac.th

● FRIENDS AND PATRONS OF THE THAILAND PHIL ●

The Friends and Patrons of the Thailand Phil program is a meaningful way to join hands with fellow donors who share a love and passion for music.

Ticket sales cover only a portion of the costs associated with producing our exceptional artistic, education, and community initiatives. Your membership support at any level is vital and makes a difference!

By joining you will also receive exclusive benefits such as special discounts at the College Shop, recognition in all concert programs, invitations to attend post-concert receptions of the Thailand Phil concerts, and much more.

Thailand Philharmonic Orchestra is pleased to offer the following benefits and privileges to our generous members who support the annual fund with unrestricted gifts. Please note that most benefits are for individual donors and include all cumulative support for a twelve-month period.

Supporter Level (30,000 Baht)

- Up to 10,000 Baht of complimentary tickets for Thailand Phil and College of Music concerts
- Name listing in all concert programs and on the Thailand Philharmonic Orchestra website for the entire season
- Discounts and special offers at the College Shop and select Thailand Phil corporate partners
- Privilege discounts and reservations on all Thailand Phil and College of Music special event concerts
- Invitation to attend post-concert receptions of the Thailand Phil concerts (when applicable)

Associate Level (60,000 Baht)

All of the previous benefits, plus

- Complimentary Ticket Value at 20,000 Baht to any of Thailand Phil and other College of Music concerts

Benefactor Level (100,000 Baht)

All of the previous benefits, plus

- Complimentary Ticket Value at 30,000 Baht to any of Thailand Phil and other College of Music concerts
- Exclusive Dinner with Thailand Phil Music Director and Thailand Phil Artists

Ambassador Level (200,000 Baht)

All of the previous benefits, plus

- Complimentary Ticket Value at 60,000 Baht to any of Thailand Phil and other College of Music concerts
- Entitled to be Special Guest Presenting Flowers at the Thailand Phil concert

To be a Friend or Patron of Thailand Phil please contact:

Mr. Piyapong Ekkrangsi

Assistant Dean for Marketing and Communications

College of Music, Mahidol University

Tel: 0 2800 2525 ext. 3110

Mobile: 06 2556 3594

Email: tpofriends@thailandphil.com

A gift to the Thailand Philharmonic Orchestra is an investment in the future of music. We count on your generosity to help further Thailand Phil's mission of promoting excellence in the arts in Thailand.

Ambassador Level (200,000 Baht and above)

- Yuthachai and Piyawan Charanachitta

Benefactor Level (100,000 Baht and above)

- Linda Cheng
- Don Moisen and Nawaphol Mahamon

Associate Level (60,000 Baht and above)

- Sylvester van Welij
- Baan Suksabye Fund

** Donations from 1 November 2021 to 30 September 2022*

OFFICIAL SPONSOR

CORPORATE SPONSORS

SPONSORS

MEDIA SPONSORS

www.thailandphil.com

